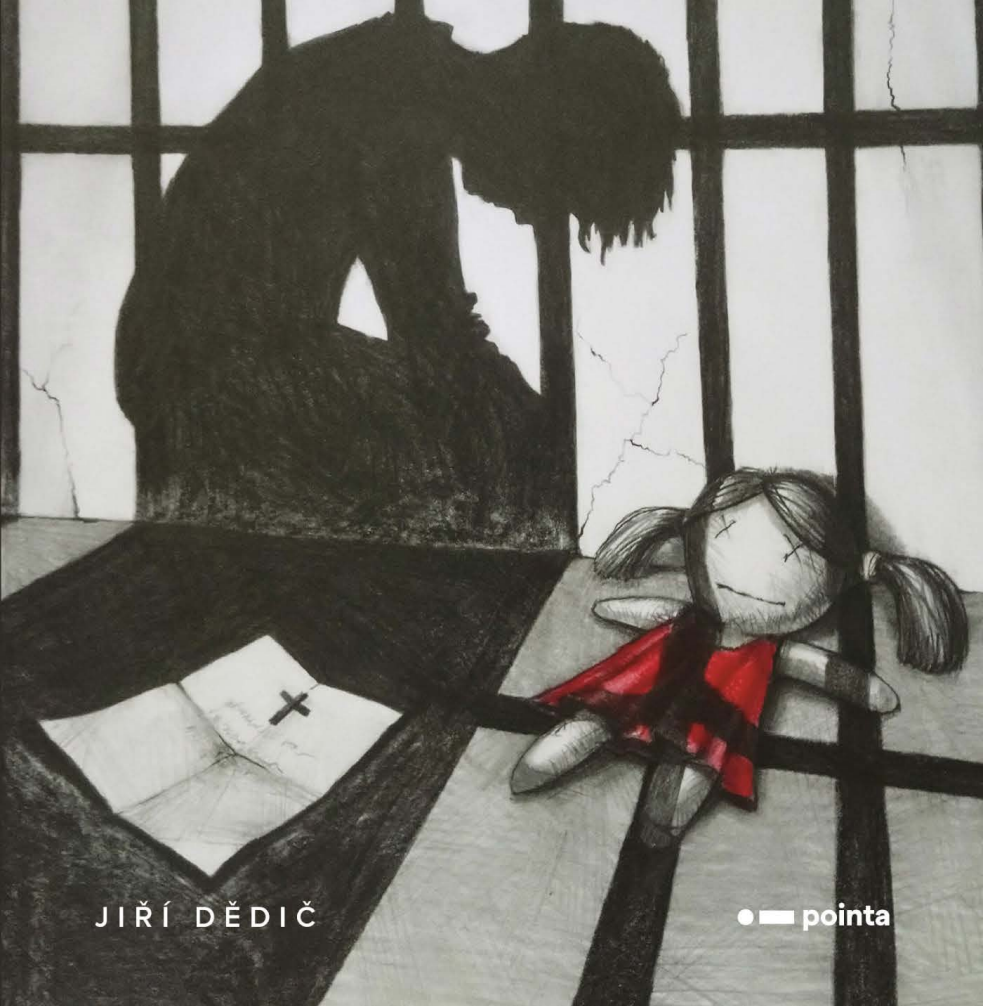

UTĚK

JIŘÍ DĚDIČ

● ■ pointa

Útěk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Dědič

Útěk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ÚTĚK

JIŘÍ DĚDIČ

● ■ **pointa**

ISBN tištěné verze 978-80-7650-447-9

ISBN e-knihy 978-80-7650-593-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-594-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-592-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Copyright © 2021 Jiří Dědič

Jmenuji se Jiří Delt a narodil jsem se 29. 4. 1977 v Mostě. Bývalo to město se sedmdesáti tisíci obyvateli. A mělo své kouzlo, hlavně díky demolici historického Mostu a stavbě nového města, která zde v osmdesátých letech probíhala. Tato stavba – respektive přesun města byl zčásti nedobrovolný, jenže pod starým Mostem se nacházela uhelná pánev, jež později dala práci tisícům lidí – a samozřejmě i mně. Těžbě uhlí se tehdy v severních Čechách dařilo, a tak zde úroveň života nebyla špatná.

I já jsem se svojí postavou tedy zakotvil v těžebním průmyslu. Když má někdo lehce přes metr osmdesát a skoro devadesát kilo, namáhavá práce mu nedělá problém. A já to zčásti bral i jako způsob posílení těla. Ale jsem to opravdu já? Je tohle můj život – pracovat jako horník? Nebo je mojí podstatou spíš žít s mou partnerkou Veronikou a být dokonalým milencem a manželem?

Bylo mi tehdy osmnáct let, vyučil jsem se elektromechanikem a společně s přítelkyní se zabydlel v bytě dva plus jedna – ale stále jsem se hledal.

Vyrůstal jsem v rodině, v níž nebyl kladen důraz na přísnou výchovu, byla spíše liberální. Byl jsem vedený podle hesla *Ve zdravém těle zdravý duch*. A tak jsem od svých šesti let sportoval. Začalo to fotbalem, pak atletika a gymnastika a nakonec jsem skončil u bojových sportů, které mě dokázaly naplno rozvíjet jak po fyzické, tak i psychické stránce. Rodiče ke mně pořád mluvili, jako by se mi snažili otevřít oči a správně mě nasměrovat, ale nikdy nedělali rozhodnutí za mě. Na učilišti jsem pocítil touhu po

vědění. Začal jsem sám dělat trenéra karate a aikida. Začal jsem ve všem hledat smysl. Ten největší smysl jsem nakonec objevil v životě jako takovém. Plánoval jsem všechny své kroky, svůj život a dokázal tak projít učilištěm bez sebemenších problémů. Dokonce i kamarádům jsem několikrát pomohl, když mě potřebovali.

A tak tomu začalo být i v rodině. Můj otec Jiří Delt byl vždy skromný, ale za svou rodinu úporně bojoval. Když jsem dodělal školu, bylo mu čtyřicet pět let a stále se věnoval svému oboru. Je vyučený provozní zámečnický a nutno podotknout, že opravdu šikovný. Jak by ne – postavu mám po něm, a tak nám oběma nedělá problém fyzicky náročnější práce. Naopak matka Olga byla cholerictejší povahy a dosti tvrdohlavá. Já jsem se však naučil k ní promlouvat a vždy jí vnuknout správnou myšlenku. Byla vyučená řeznice, takže naše lednička byla vždy plná masa, a co se jejího vaření týče, nikdy jsme neměli sebemenší výhrady. Hezky nás s tátou vykrmovala.

A tak jsem se dostal do role psychické opory v naší rodině, ale nejen tam, také u svých přátel a nakonec i u partnerky. Možná právě proto jsem dostal přezdívku, která se mě nejspíš bude držet celý život: začali mi říkat Delta. Nevycházelo to však jen z mého příjmení, ale také z armádního žargonu, kde se používá řecká abeceda místo jmen. Pořád mi opakovali, že jsem jako velitel v armádě. Dokážu se vypořádat úplně se vším a vždycky budu mít navrch.

A najednou jsem dodělal školu a slyšel jsem lidi okolo sebe, jak říkají: *Delta to dokáže, Delta nám pomůže, Delta je dobrej*. Začal jsem si uvědomovat, co mám. Měl jsem dost a chtěl jsem víc. Měl jsem svalnatou postavu, ale přesto byl můj největší zbraní jazyk. Díky svému umění řeči jsem dokázal manipulovat lidmi a předvídat jejich kroky několik tahů dopředu – jako v šachu.

Možná právě proto jsem uhnal Veroniku a naplnil její srdce láskou a touhou po mně. Byla to menší, taková vesnická holka,

která neměla přednosti jen co se týká postavy, ale byla i pracovitá. Měla modré oči, blondáté vlasy, které jí sahaly až po lopatky. A když se usmála, bývalo v jejích očích jisté kouzlo. Já v nich vždy viděl upřímnost a radost. Vyrůstala v rodině bez otce – ten se od nich odstěhoval, a tak pro ni pořádná rodina byla to nejdůležitější, co od života chtěla. Toužila mít něco, co jí nikdy nebylo dopřáno. V tom jsme si rozuměli. Chtěli jsme rodinu, ale nejdřív jsme měli v plánu poznat, jaký život opravdu je a jak se jej dá užívat ve dvou. Byli jsme mladí a zamilovaní a byl čas dělat chyby a sbírat zkušenosti. Zařídili jsme si vlastní bydlení. Trochu nám pomohli rodiče – byt nám z větší části zaplatili, na nás zbylo jej vybavit a přizpůsobit našim představám. Když mi bylo jednadvacet, chtěl jsem už veškeré úpravy doma dokončit. A jak jsme si s Veronikou užívali života, představovali byt a dělali chyby, z nichž jsme se měli poučit do budoucna, tu největší chybu jsem bohužel udělal já. Neuvědomoval jsem si svoji podstatu, neuvědomoval jsem si, co všechno mám, a chtěl jsem víc. Více peněz, důležitější postavení, respekt. A tak jsem udělal osudovou chybu. Jenže tenkrát jsem to tak neviděl.

Znal jsem lidi, kteří dokázali z vraků aut udělat takzvanou *pojízdnou eleganci*, jak tomu říkali. Vždy si našli zdroje, finanční i materiální, a uměli ledasjaká stará, ale i nová nabouraná auta opravit a dát jim originální kouzlo. Navíc to dělali jako hobby při zaměstnání, což se mi velice zamlouvalo, a viděl jsem v tom šanci, jak mít více, jak mít to, po čem jsem toužil – ačkoli takhle zřetelně jsem si to tenkrát neuvědomoval.

Díky svému talentu jsem je přesvědčil, že mě potřebují. Nakonec jsem se stal podstatnou součástí firmy, protože jsem dokázal zmanipulovat lidi a přimět je zafinancovat náš provoz a nakupovat naši *pojízdnou eleganci*. Většinou šlo o bohaté zájemce, ale občas i o členy jakýchsi gangů, které chtěly být na očích.

Posunul jsem se vpřed nejen po kariérní a finanční stránce, ale udělali jsme další krok i s Veronikou: rozhodli jsme se, že se

vezmeme. Svatba byla malá, skromná, jen s nejbližšími příbuznými. A začali jsme další etapu rodinného života. Byt byl hotový, byli jsme manželé – a řekli jsme si, že už nám chybí jen miminko. I to se podařilo vyřešit. Veronika otěhotněla, když mi bylo pětadvacet a jí dvacet jedna. Byl podzim roku 2002 a my čekali dítě.

Obchody ve firmě šlapaly, také jsem měl svou stálou práci v dolech. Ale proč nám firma tolik prosperovala? Někdy jsem ty obchody nechápal, někdy to proběhlo tak rychle, že jsem ani neviděl, co a komu se prodalo. Točili jsme auta z Čech, Německa i Nizozemska. Podobně tomu bylo u sponzorů, které jsem sehnal. Ti, kteří nám pomáhali financovat firmu, byli občas až moc nekompromisní, stanovovali si pravidla a datum, kdy chtějí mít vše hotové. Jak říkám, nechápal jsem to – a tak jsem se vydal pátrat po tom, co se v naší firmě doopravdy děje.

Po několika týdnech jsem zjistil, že přívýdělek ze správy aut není hlavním cílem. Vždyť jsme nikde nebyli jako společnost oficiálně registrováni, peníze se nedanily a zisk se vždy rozděloval v hospodě Pod Podzemím. Už ten samotný název mi tehdy naznačil, kam jsem se dostal.

Poprvé jsem použil fyzickou sílu, když po mně v dílně vystartovali dva kolegové a říkali mi, ať nestrkám nos do věcí, které se mě netýkají. I když na mě byli dva, moje zkušenosti z karate a aikida mi pomohly je oba dva vyřídít. Jenže jeden z nich skončil v nemocnici se zlomenou klíční kostí – poslal jsem ho pravým loktem k zemi, upadl do bezvědomí.

Už ve špitálu se nás ptali, co se stalo, odkud jsme a jaké máme zaměstnání. V tu chvíli se firma začala schovávat a plánovat stěhování někam jinam, do jiného města. A tehdy jsem na to přišel! Bohužel to nebyla jen auta, co firma prodávala. Šlo i o drogy, zapletla se také do obchodu s lidmi. Jenže bylo pozdě – už jsem nemohl odejít bez následků. Byl jsem v tom namočený stejně jako ostatní, a tak mi nezbylo než jim pomoci a pak doufat

v bezstarostný odchod. Ale nic z toho se neuskutečnilo. Přijela pro nás zásahovka. Nikoho nenechali utéct, všechny nás spoutali a odvezli na policejní stanici. Než jsme se nadáli, byli jsme ve vazbě ve věznici v Litoměřicích a čekali na soud.

Když se za mnou poprvé dostavil obhájce, byl jsem ve vazbě sedm dní. Manželka byla ve třetím měsíci těhotenství. Povídal o organizovaném zločinu, o drogách a obchodu s lidmi. Opakoval stejné věty pořád dokola. Nakonec mi řekl, že první soud bude zhruba za měsíc a je potřeba připravit si odpovědi na dotazy, které mi budou pokládat soudce, státní zástupce i on, obhájce. *Jaký odpovědi? Vždyť jsem nic nevěděl, pouze jsem jednal s lidmi, tak na co mám odpovídat?*

Po prvním líčení, když mi soudce a státní zástupce sdělili paragrafy, dle nichž budu souzen – se sazbou v rozmezí dva až deset let –, jsem byl naprosto zničen. V těchhle věcech jsem se nevyznal, ale člověk nemusí být odborník, aby věděl, že půjde bručet. Nakonec mě odsoudili za účast v organizované zločinecké skupině. Na šest let.

Jaká je tedy realita? Bydlím v místnosti pět krát čtyři metry, žijeme tu spolu dva chlapi. Máme záchod a umyvadlo se studenou vodou. Klíče od dveří má jen frajer, co chodí po chodbě. Tomu frajerovi musíme říkat *veliteli*. A ten velitel je dozorce na patře ve vězení.

Ano, jsem ve výkonu trestu odnětí svobody ve Valdicích za distribuci drog, obchod s lidmi a vydírání. Bohužel jsem byl členem organizovaného zločinu a nevěděl jsem o tom. Stal jsem se jakýmsi jednatelem tehdejší společnosti, a tedy bílým koněm. Po čtyřech letech v této firmě, skupině, organizaci, jsem byl ve svých pětadvaceti letech odsouzen k šesti rokům nepodmíněně ve věznici s ostrahou, což znamená Valdice. Ne zrovna příjemné, manželka Veronika navíc tou dobou byla ve čtvrtém měsíci těhotenství. Měli jsme sedm měsíců po svatbě, čekali jsme miminko a já šel na šest roků do vězení. Plánované výročí svatby se konat nebude. Mrzelo mě to o to víc, že ve stejném měsíci byl i termín porodu.

Po třech letech a osmi měsících jsem už netrpělivě odpočítával každý den. Na doporučení obhájce jsem si zažádal o propuštění ve dvou třetinách výkonu trestu a to mi bylo za dobré chování soudem schváleno. Takže můj trest skončí za čtyři měsíce a já znovu spatřím svou manželku Veroniku a dceru Natálku. Veronika se po porodu vůbec nezměnila, pořád je to moje manželka, taková, jakou jsem ji znal, než jsem nastoupil do vězení. Jak to vím? Každých čtrnáct dní za mnou chodí na návštěvu, vždy na devadesát minut. S Natálkou je to horší: dohodli jsme se, že ji sem brát nebude, ať nemá špatné vzpomínky. Takže za celé tři

roky, co je na světě, jsem ji osobně viděl jen dvakrát, jinak ji znám jen z fotek. Je to pro nás šílené utrpení. Tak moc někoho milujete, a nemůžete s nimi být. Mám dceru, kterou ani neznám. Ale dává mi to sílu a motivaci nezbláznit se, zachovat si zdravý rozum.

K tomu mi také pomáhají knihy, které ve své cele čtu. Nejsou to časopisy s holkama nebo o autech, co tady všichni mají – já se nořím do odborné literatury. Anglické slovníky, psychologie, knihy o zdravotnictví a kutilství. Alespoň jednou v životě jsem se rozhodl studovat a něčemu se přiučit. Koneckonců, když na cele trávím zhruba dvacet hodin denně a jen devět spím, je potřeba ten zbylý čas nějak vyplnit, aby člověk zůstal psychicky v pohodě. I když je to hodně těžké.

Bydlím na cele 307. To číslo by samo o sobě nic neznamenal, kdyby se moje dcera Natálka nenarodila 30. července. Takhle je to číslo pro mě jaksi magické. Každý den, když jdu z hodinové vycházky zpět do cely a vidím to číslo napsané na dveřích, pořád dokola si opakuji, že je to trest, který mě vrátí k mé rodině, a budeme opět šťastní a já konečně poznám Natálku.

Včera večer nám dali na celu nováčka. Do místnosti, kam se sotva vejdou dva lidé, přidali ještě třetího. Pět krát čtyři metry prostoru a k tomu záchod za zástěnou. Ale vzhledem k tomu, že jsou tu dvě dvoupatrové postele, očividně to může být ještě horší. Být zde ve čtyřech, to už by bylo opravdu za trest i ve vězení.

Každý máme malinkou skříňku, ne vyšší než metr. Na oblečení dost málo, ale člověk tu moc šatů nepotřebuje, jelikož máme vše ústavní: pyžama ve žluté barvě, denní oblečení v odstínech šedé.

Horší je to se sezením a stolkem. K němu se vejdou sotva dva lidé a židle jsou tu jen dvě. Takže pro čtyři to vážně není ideální, vlastně ani reálné – jenže možné to je. Věznice má svá pravidla, upravená tak, aby si člověk každý den uvědomoval, že je omezen na svobodě.